

RUIRU

EXTRA EDITIE

BLESSED GENERATION

14 December 2012

Jambo rafiki wa Blessed Generation ('Hallo vrienden van Blessed Generation' in Kiswahili)

Habari gani? ('Hoe gaat het met jullie?'.. Ja, ik breid jullie kennis in Kiswahili een beetje uit ... 'Pole pole' is 'langzaam langzaam' en voor je het weet spreek je de taal..!)

Watoto hakuna matata ('Kinderen geen problemen')

Nzuri sana ('Het gaat heel goed')

De afgelopen dagen zijn Gladys, de overall manager, en ik op werkbezoek geweest in het weeshuis in Ruiru.

We waren daar om onder andere alle middelbare scholieren te spreken. (Geen outreachkinderen maar uitsluitend de weeskinderen.) Dit zijn er meer dan 45. De belangrijkste reden van de bijeenkomst was: samen ervaringen en uitdagingen delen over het leven op een internaat van een middelbare school. Het was een hele waardevolle bijeenkomst. Zo gaven de studenten in groep 3, die in januari 2013 naar hun examenjaar gaan, advies aan de nieuwkomers, de brugklassers. De brugklassers worden hier 'mono's' genoemd. Zowel de brugklassers als de kinderen in hogere klassen mochten hun 'uitdagingen' op een papiertje schrijven, anoniem.

En dat gingen we met elkaar bespreken. De studenten waren bijzonder open. Meer open dan je als ouders of management mag verwachten. Een bijzondere dag met een traan, maar vooral ook een lach.

Middelbare scholieren met Gladys, Boekhouder Julius , manager van Blessed Generation Ruiru Ann, sociaal werker Martin en ikzelf

De volgende dag hadden we een bijeenkomst met de College- en Universiteitsstudenten. Voor alle duidelijkheid: als een kind boven de 18 jaar is dan zijn wij volgens de wet klaar met onze verplichtingen naar een kind toe. Blessed Generation ziet onderwijs echter als sleutel om de cirkel van armoede te doorbreken. We hebben onderwijs dan ook hoog in het vaandel staan en blijven studenten die hun best doen op de middelbare school ondersteunen tot ze klaar zijn voor de arbeidsmarkt.

Ook dit was een prachtige dag. Het is niet alleen het delen van ervaringen en het samenzijn, maar ook de uitdagingen die ze ervaren wat prachtige gesprekken opleverde.

Bijvoorbeeld: studenten die bijna hun studie afronden, spraken over hun maandelijkse toelage voor huur en eten die 60 euro per maand is. En nieuwkomers klaagden over hun toelage die 80 euro per maand is ... Dan hebben ze humor, ze lachen en corrigeren elkaar. Daar kan geen management tegenop. We hebben niet alleen met betrekking tot de maandelijkse toelage, maar ook met betrekking tot heel veel uitdagingen de dag kunnen afronden met de woorden: "We leren van elkaar".

Gladys en ik hebben, los van het feit dat onze oren heel moe waren van al het luisteren, vooral genoten van deze studenten. Tien jaar geleden zaten ze nog op de lagere school en woonden ze in het weeshuis. En nu staan ze daar allemaal. Een aantal van die kinderen hebben we zelf op mogen nemen. We zijn bij de begrafenis van vader of moeder aanwezig geweest. College- en Universiteitsstudenten die zich gevormd hebben... de ene studente helemaal keurig en net.. een andere studente met veel te hoge hakken en een pruik ... En de jongemannen... sommigen klagen nooit, ze zijn netjes, onberispelijk en hebben alles op orde. Bij andere jongemannen moet je al lachen als je ze ziet binnenkomen...de pretletters. Stuk voor stuk doen ze het goed in hun studies en allemaal zo verschillend. Zo hebben we Antony die voetballer is maar bijvoorbeeld ook David die bijna klaar is met zijn accountantsopleiding op zeer hoog niveau, tour operators, elektriciens, aankomende docenten ICT...Alles door elkaar en allemaal zo verschillend en toch echt één familie.

En ik voel me dankbaar dat ik via deze weg tegen u mag zeggen: "Dank u wel voor uw support. Zonder de steun van

onze achterban hadden we dit allemaal nooit mogelijk kunnen maken.”

Dan nog even kleine aanvulling op mijn vorige nieuwsbrief waarin ik schreef dat Gladys, één van onze voormalige collegestudenten, promotie had gemaakt bij Safaricom, volgens mij het grootste mobiele telefoonnetwerk in Kenia. Dat, zo begreep ik later, was niet zomaar een promotie. Ze is manager van een filiaal van Safaricom in Kisumu. Dat is wel een hoge positie. Ik vind dat ik haar wat te kort gedaan heb in de vorige nieuwsbrief, maar ik wist op dat moment niet wat de promotie inhield.

College- en Universiteitsstudenten samen met Ann, manager van Blessed Generation Ruiru, sociaal werker Martin, Gladys en ikzelf

Nieuwkomers deze maand in Ruiru

Op de voorste rij staan twee kinderen die oorspronkelijk uit Sudan komen. We weten niet van het bestaan van zelfs maar één familielid. Het is een verdrietig verhaal. In dit geval is adoptie in een gezin een optie. We moeten afwachten wat de toekomst brengt. De naam Blessed Generation is door de kinderen voor onze weeshuizen gekozen. En ja, kinderen zijn gezegend hier te zijn. Maar als je niemand hebt... geen enkele tante, geen oom, geen opa of oma, geen nichtje... helemaal niemand... Opgroeien in gezin is altijd de beste weg.

In het midden op de foto staat onze manager en sociaal werker Gladys. Ze heeft haar armen om twee kinderen die een moeder hebben, maar die blind is geworden bij de geboorte van de jongste. De moeder wordt geholpen met een cursus speciaal voor blinde mensen. Laten we hopen dat deze kinderen op termijn terug kunnen naar hun moeder. Andere familie heeft hun verstoten.

Terwijl we allemaal zo druk waren met de tieners en collegestudenten, kwam Humpfrey Mathenge langs met zijn vrouw en dochtertje om bij de jongere kinderen te zijn. Ze kwamen met een gekookte lunch en frisdrank en hadden een

springkussen gehoord. Ook een kersttaart wilden ze niet laten ontbreken. Dit werd natuurlijk enorm gewaardeerd door ons allemaal!

Humpfrey ken ik al lang. Vroeger kwam hij met een groep jeugd van de kerk maandelijks op bezoek. De groep is uiteengevallen. Ze gingen studeren, kregen banen elders in het land, gingen trouwen, naar andere kerken... zo gaat dat in het leven. Maar Humprey is er nog steeds en bezoekt elke maand het weeshuis. Soms spreekt hij in de kerk en soms komen ze gewoon met de kinderen spelen. Ik was blij Humpfrey te zien en nu ook zijn vrouw te ontmoeten die hij ook besmet heeft met het Blessed Generation virus en hun dochtertje. Het was een toevallige ontmoeting, maar goed.. Zijn vrouw zei: "Oh, wat mooi. Ik heb zoveel van je gehoord Ria maar je woont hier niet meer en nu heb ik je gezicht erbij".

Uiteraard hebben we tijdens ons bezoek heel veel saaie dingen besproken: inkomen generen, bezuinigen... Daar ga ik u niet mee lastigvallen. In deze extra editie wil ik juist positieve dingen laten zien. Na ons bezoek aan Ruiru is mijn collega Gladys doorgereisd naar Nyamira. Daar gaan in januari 2013 de deuren van de lagere school open. De opname van nieuwe kinderen is begonnen. Dat betekent weer veel nieuws te vertellen, dus ik kom spoedig terug met een volgende nieuwsbrief.

Kwaheri ('Tot ziens' in Kiswahili)

Ria Fennema